

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 654/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou, JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ advokát JUDr. Milan Ficek, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Malacky v konaní vedenom pod ČVS: ORP-244/2-VYS-MY-2016 a jeho uznesením z 10. júna 2016 a postupom Okresnej prokuratúry Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 166/16/1106 a jej uznesením z 27. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Malacky (ďalej len „okresné riaditeľstvo Policajného zboru“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-244/2-VYS-MY-2016 a jeho uznesením z 10. júna 2016 a postupom Okresnej prokuratúry Malacky (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 166/16/1106 a jej uznesením z 27. júla 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením okresného riaditeľstva Policajného zboru pod ČVS: ORP-244/2-VYS-MY-2016 z 10. júna 2016 bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietnuté trestné oznámenie sťažovateľa a ďalších troch osôb vo veci podozrenia zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, ktorého sa mal dopustiť dovtedy neznámy páchatel' „vystupujúci ako [REDACTED]“.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal splnomocnenec (okrem iných aj) sťažovateľa sťažnosť, o ktorej okresná prokuratúra rozhodla uznesením č. k. 1 Pn 166/16/1106-8 z 27. júla 2016 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla.

4. Sťažovateľ je presvedčený, že postupom a rozhodnutím okresného riaditeľstva Policajného zboru, ako aj okresnej prokuratúry boli porušené ním označené základné práva zaručené ústavou, resp. práva zaručené dohovorom.

5. Svoje presvedčenie odôvodnil tým, že vec bola odmietnutá *„napriek tomu, že vyšetrovateľ konštatoval podvodné vylákание peňazí a konanie d'aleko prekračujúce hranicu zákonnosti... Okrem toho vyšetrovateľ zjavne nevykonával všetky dôkazy, ktoré mohol na to, aby náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci (najmä neskúmal pravdepodobne pozmenený výkaz výmer, nevykonával výsluchy podozrivých osôb a taktiež neskúmal pôvod kľúčov od automobilov).“*. Okresná prokuratúra sa podľa sťažovateľa k jeho *„argumentácii... uvedenej v sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí trestnej veci... prakticky vôbec nevyjadřila, čo je potrebné považovať za významné pochybenie“*.

6. Orgány činné v trestnom konaní podľa sťažovateľa v jeho veci nepostupovali v zmysle zákonných ustanovení, konkrétne § 2 ods. 6, 10 a 12 Trestného poriadku, upravujúcich zásady trestného konania a to zásadu oficiality, náležitého zistenia skutkového stavu a voľného hodnotenia dôkazov, a tým mu *„neposkytli účinnú ochranu práv spočívajúcu v náležitom objasnení relevantných okolností veci“*.

7. Podľa slov sťažovateľa, tento *„(spolu s ostatnými oznamovateľmi) podrobne opísali skutkové okolnosti veci a taktiež predložili celý rad dôkazov, ktorými sa mali orgány činné v trestnom konaní zaoberať v tom zmysle, aby naplnili účel trestného konania. Orgány činné v trestnom konaní pritom nemali vykonať iba oznamovateľmi predložené dôkazy, resp. len ich časť, ale v zmysle zásady oficiality mali sami vyvinúť činnosť na to, aby vo veci náležite zistili skutkový stav (tzn. dôkazy mali zabezpečovať aj z vlastnej iniciatívy). Náležite zistený skutkový stav pritom nie je stav, kedy možno rozhodnúť v zásade akýmkoľvek spôsobom, ale stav, kedy možno na základe vykonaných dôkazov a náležite zisteného skutkového stavu rozhodnúť spravodlivo. Navyše ak orgány činné v trestnom konaní niektoré z navrhovaných dôkazov nevykonali, v odôvodnení svojich rozhodnutí mali uviesť dôvody, pre ktoré neboli niektoré dôkazy vykonané. S jednoduchým konštatovaním, že boli vykonané všetky relevantné dôkazy sa preto nemožno nekriticky stotožniť.“*

Pokiaľ ide o zásadu voľného hodnotenia dôkazov, táto nemá predstavovať svojvôľu orgánov činných v trestnom konaní. Práve naopak, má zabezpečiť to, aby sa v každom jednom prípade vzali do úvahy osobitosti konkrétneho prípadu a súčasne má zabrániť šablónovitému a mechanickému postupu pri hodnotení dôkazov.“

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 166/16/1106 a postupom Okresného riaditeľstva PZ v Malackách, odbor kriminálnej polície v konaní vedenom pod ČVS: ORP-244/2-VYS-MY-2016... porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Okresnej prokuratúry Malacky sp. zn. 1 Pn 166/16/1106-8 zo dňa 27. 07. 2016 a uznesenie Okresného riaditeľstva PZ v Malackách, odbor kriminálnej polície ČVS: ORP-244/2-VYS-MY-2016... zo dňa 10. 06. 2016 a vec vracia Okresnému riaditeľstvu PZ v Malackách, odbor kriminálnej polície (alternatívne Okresnej prokuratúre Malacky) na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 5.000,- €, ktoré sú mu Okresná prokuratúra Malacky a Okresné riaditeľstvo PZ v Malackách, odbor kriminálnej polície povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresná prokuratúra Malacky a Okresné riaditeľstvo PZ v Malackách, odbor kriminálnej polície sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 363,79 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

11. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

12. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď

pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

15. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru v konaní vedenom pod ČVS: ORP-244/2-VYS-MY-2016 a jeho uznesením z 10. júna 2016 a postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 166/16/1106 a jej uznesením z 27. júla 2016, ku ktorému malo dôjsť nedodržaním zásad trestného konania orgánmi činnými v trestnom konaní pri vybavovaní trestného oznámenia podaného okrem iných aj sťažovateľom, ako aj tým, že tieto orgány nereagovali na všetky argumenty sťažovateľa v uvedenej veci.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

19. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru v konaní vedenom pod ČVS: ORP-244/2-VYS-MY-2016 a jeho uznesením z 10. júna 2016

20. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

21. Jedným zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, resp. podľa § 49 zákona o ústavnom súde ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd je zásada subsidiarity. Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, I. ÚS 320/2011).

22. Z konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda vyplýva, že právomoc ústavnému súde prislúcha zaoberať sa porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takému právu neposkytuje účinnú ochranu (I. ÚS 78/99).

23. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ využil jemu dostupný právny prostriedok, na použitie ktorého bol oprávnený podľa ustanovení Trestného poriadku, ktorým sa domáhal aj ochrany základného práva na inú právnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé konanie. Proti uzneseniu okresného riaditeľstva Policajného zboru z 10. júna 2016 podal sťažnosť, o ktorej rozhodovala okresná prokuratúra. Oprávnením, ale aj povinnosťou okresnej prokuratúry vo vzťahu k rozhodnutiu okresného riaditeľstva Policajného zboru bolo v prípade zistenia jeho zásahu do základných práv sťažovateľa týmto základným právam poskytnúť primeranú ochranu. V danej veci teda existoval orgán verejnej moci, ktorého právomoc poskytnúť základným právam sťažovateľa individuálnu ochranu predchádzala právomoci ústavného súdu. Ústavný súd v takom prípade nemá oprávnenie preskúmať napadnuté uznesenie okresného riaditeľstva Policajného zboru pod ČVS: ORP-244/2-VYS-MY-2016 z 10. júna 2016.

24. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť, a to s prihliadnutím na § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 166/16/1106 a jej uznesením z 27. júla 2016

25. Ako z citovaného čl. 46 ods. 2 ústavy vyplýva, jeho podstata spočíva v zakotvení práva osoby (fyzickej alebo právnickej) obrátiť sa na všeobecný súd, aby preskúmal zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy v prípade, ak sa táto osoba považuje za ukrátenú na svojich právach rozhodnutím takého orgánu.

26. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že okresná prokuratúra (ale ani okresné riaditeľstvo Policajného zboru) nie je v rámci trestného konania orgánom verejnej správy, ale orgánom činným v trestnom konaní nevydávajúcim správne rozhodnutia. Je teda jednoznačné, že tu chýba akákoľvek príčinná súvislosť medzi označeným základným

právom podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a namietaným rozhodnutím alebo postupom okresnej prokuratúry.

27. V tejto časti preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 166/16/1106 a jej uznesením z 27. júla 2016

28. Podstatou výhrad sťažovateľa je, že okresná prokuratúra (spolu s okresným riaditeľstvom Policajného zboru) nevyhovela jeho trestnému oznámeniu v spojení so sťažnosťou proti rozhodnutiu okresného riaditeľstva Policajného zboru, a teda orgány činné v trestnom konaní trestne nestíhali konkrétnu osobu ako obvineného a nebola podaná obžaloba za sťažovateľom v trestnom oznámení opísaný skutok.

29. Bez potreby hlbšej analýzy označených ústavných práv sťažovateľa alebo napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry ústavný súd konštatuje, že v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby na začatie alebo vedenie trestného konania voči označenej osobe, napr. na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, II. ÚS 340/2014, IV. ÚS 423/09, z novšej judikatúry porov. napr. II. ÚS 620/2016).

30. Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu nie je ani právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, aby na základe napr. podaného trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, právo na súdnu ochranu

nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v trestnom konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa.

31. Ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená napr. na trestnom oznámení voči tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porov. Dziedzic v. Poľsko, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers v. Švédsko, č. 11826/85, rozsudok ESLP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok ESLP z 21. 9. 2004, bod 48].

32. Právo na vznesenie obvinenia alebo trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ústavy, preto k porušeniu tohto základného práva v spojení s ostatnými sťažovateľom označenými právami napadnutým uznesením okresnej prokuratúry nemohlo dôjsť.

33. Pokiaľ sťažovateľ vo svojej argumentácii k aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na jeho vec poukazuje na rozhodnutia ESLP ako rozsudok veľkej komory zo 17. januára 2002 vo veci Calvelli a Ciglio proti Taliansku, sťažnosť č. 32967/96, § 62, na rozsudok veľkej komory z 12. februára 2004 vo veci Perez proti Francúzsku, sťažnosť č. 47287/99, § 67 a na rozsudok z 27. júla 2004 vo veci Pflieger proti Českej republike, sťažnosť č. 58116/00, § 39, ústavný súd poznamenáva, že ani z uvedených rozhodnutí nevyplýva bezpodmienečné právo osoby dať trestne stíhať inú osobu. Podmienkou, a to veľmi podstatnou pre možnosť domáhania sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru poškodeným v trestnom konaní, je existencia adhézneho konania v rámci trestného konania, a to takého, v ktorom je uplatňovaný občianskoprávny nárok, ktorý je podmienený trestným konaním.

34. Z iných rozhodnutí ESLP vyplýva, že poškodený môže namietat' porušenie svojich práv vo vzťahu k danému trestnému konaniu iba vo vzťahu k obdobiu, keď bol účastníkom tohto konania s cieľom dosiahnuť odškodnenie [Loveček a ďalší proti Slovensku, rozsudok, 21. 12. 2010, č. 11301/03, § 53], t. j. adhézneho konania. Aj keď

v označenej veci ESLP bral do úvahy dĺžku konania už odo dňa, kedy jednotliví poškodení uplatnili v priebehu trestného konania svoj nárok na odškodnenie, hoci konkrétna osoba bola obvinená až neskôr (§ 55 tohto rozhodnutia), stále ostáva podmienkou pre uplatnenie čl. 6 ods. 1 dohovoru poškodeným existencia adhézneho konania.

35. Článok 6 dohovoru sa ale podľa ESLP vôbec nestal aplikovateľným, ak trestné oznámenie podané údajným poškodeným bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a [pozri *Duchoňová proti Českej republike*, rozhodnutie, 2. 10. 2006, č. 29858/03, oddiel 1].

36. V danom prípade bolo trestné oznámenie sťažovateľa (a ďalších) odmietnuté a k začatiu trestného stíhania nedošlo. Tým nedošlo ani k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe, proti ktorej by si poškodený – sťažovateľ – mohol v adhéznom konaní uplatniť občianskoprávny nárok – nárok na náhradu škody.

37. To, že sťažovateľov nárok nezávisel na trestnom stíhaní páchatel'a, okresná prokuratúra v odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 1 Pn 166/16/1106-8 z 27. júla 2016 deklarovala, keď uviedla, že sťažovateľ sa mal primárne „*domáhať ochrany svojich práv cestou iných právnych prostriedkov ako Trestného práva*“.

38. V danej veci je teda vylúčené použitie čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k poškodenému sťažovateľovi.

39. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 166/16/1106 a jej uznesením z 27. júla 2016

40. Z citovaného čl. 13 dohovoru jednoznačne vyplýva, že podmienkou pre vyslovenie jeho porušenia je skutočnosť, že právu priznanému dohovorom, ktoré bolo porušené, nebola poskytnutá účinná ochrana na to povolaným orgánom.

41. Keďže ústavný súd nezistil žiaden zásah do sťažovateľom označeného práva na spravodlivé konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

42. Uvedené bolo dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

43. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2017